

[Undervisningsministeren.]

altså unddraget barnet undervisning i en vis del af den undervisningspligtige tid. Politiet det pågældende sted — det var i de sønderjyske landsdele — rejser overfor ministeriet spørgsmålet om tiltalerejsning mod denne arbejdsmand og ønsker at kende ministeriets stilling heroverfor. Det er denne besvarelse i skrivelse af 11. juli 1941, jeg gerne vil citere — den findes i Love og Ekspeditioner vedkommende Kirke- og Skolevæsen 1941—42. Det hedder nemlig her:

„I anledning heraf skal ministeriet herved udtale, at det i medfør af folkeskoleloven af 18. maj 1937 § 48, jfr. lovbestemt gørelse af 15. marts 1939 § 2, tilkommer skolenævnet at træffe afgørelse om, hvorledes der skal forholdes overfor børns ulovlige skoleforsømmelser, og at skolenævnets afgørelse i medfør af nævnte lovs § 48, stk. 5, ikke kan indankes for højere myndighed, hvorfor ministeriet ikke kan indlade sig på at blande sig i eller underkende en af skolenævnet på dette område truffet beslutning.“

Det er i 1941, dette svar er afsendt. Her i denne sal sidder den, der var minister på det tidspunkt, og som har haft afgørelsen og været med til at afsende skrivelserne, og den er i fuldkommen overensstemmelse med, hvad rigsdagen har vedtaget i 1937 vedrørende dette forhold.

Jeg mener hermed at have fremført overfor det ærede medlem, hvorfor jeg ikke kan give ham ret i, at den fortolkning, han lige som åbnede mulighed for, kan holde. Det ærede medlem spurgte mig med henblik på Stige-sagen, hvilke gode råd jeg havde givet vedkommende sogneråd, og det ærede medlem hr. Karl Olsen udtalte med fuld ret, at det ville have været en ulykke for tuberkulosesagen, hvis lærer Johannes Hansen var blevet afskediget, og efterlyste i den sammenhæng et indgreb fra centralstyret. Om dette sidste har jeg altså udtalt mig.

Disse bemærkninger, der herom er gjort, giver mig anledning til at sige et par ord om denne ulykkelige sag, som går helt tilbage til 1942. På det tidspunkt rantes skolen i Stige af en epidemi, idet der ikke blot konstateredes åben tuberkulose hos lærer Hansen, men hos adskillige af børnene, hvoraf fire måtte bringes til sanatoriet. Ingen kan selvfølgelig sige, om det var læreren, der smittede børnene, eller omvendt, men begivenheden selv måtte selvfølgelig vække stor uro i hele befolkningen, hvor lærer Hansen i 25 år havde virket og var meget afholdt. Efter to års ophold på

sanatoriet erklærede man lærer Hansen — det er i 1944 — for helbredt, og han vendte tilbage, men på det tidspunkt vovede hverken skoleautoriteterne eller lægeautoriteterne straks at lade ham indtræde igen i embedet. Kommunen selv handlede overfor lærer Johannes Hansen kulant, idet den fortsatte med at betale ham fuld løn uden at gøre nogen art af brug af de særlige lovbestemmelser, der jo gælder for langvarig sygdom. Dette varede til 1946. Der var så gået fire år, og først i 1946 erklærede både skoledirektionen og lægeautoriteterne, at lærer Hansen nu måtte betragtes som fuldstændigt helbredt, og ministeriet, der blev spurgt, gav også sin tilslutning til, at han genoptog sit arbejde. Men befolkningen havde ikke kunnet komme over den frygt, der stammede fra epidemien, og en meget stor del af forældrene holdt nu deres børn tilbage fra skolen. Der kan ikke være spor tvivl om, at denne frygt både var ugrundet og tåbelig, så meget mere som forældrene jo selv meget skulle have sig frabedt, at deres egne helbredte børn skulle betragtes som smittefarlige, men desværre er logik et dårligt våben overfor frygt og anden fordom. Trods alle formaninger fra de højere autoriteter blev børnene stadig holdt borte fra skolen, og skolekommissionen, der i dette tilfælde er identisk med sognerådet, ville ikke bruge muligheder eller anvende andre straffemidler, fordi kommissionen simpelt hen delte forældrenes frygt.

Der er i lærerorganisationernes blade fremsat mange formodninger gående ud på, at det ikke mere var frygt, men uvilje mod lærer Hansen, der gjorde sig gældende. Man har endda i disse blade på triumferende måde overfor mig fremholdt dette, men jeg kan ikke se, at man derved gavner lærer Hansen. Til syvende og sidst er det dog en tilladt sag i dette land ikke at kunne lide en lærer, men det lovstridige og ubehagelige tilfælde ligger netop i, at man ikke vil anerkende en helbredt mands ret til at genoptage sin gerning.

Alt det, jeg her fortæller, viste sig i 1946, da lærer Hansen igen begyndte sit arbejde, fordi forældrene ikke ville sætte deres børn i skole, og som forståeligt er, tog det på hans nerver. Der meldte sig så en rådgiver for ham, nemlig amtsskolekonsulent Christoffer Hansen, som tilskyndede lærer Johannes Hansen til at søge sin afsked. Det gjorde så lærer Hansen, idet han androg om den højst mulige pension. Men da i 1946 dette andragende, der var indsendt efter tilskyndelse fra amtsskolekonsulenten,